

Perfecte afsluiting 65ste seizoen

Deventer Kamermuziekserie

Aleksandar Madzar *piano* met leden van Ensemble Oxalys:

Shirly Laub en Frédéric d'Ursel, *viool*,

Elisabeth Smalt, *altviool*

Amy Norrington, *cello*.

Deventer Schouwburg, 26 maart

Door Elly van Plateringen

Alweer kon Deventer genieten van kamermuziek op het hoogste niveau, in een behoorlijk gevulde zaal waarin slechts weinig kuchjes gehoord werden. Dat zegt meestal al een hoop! Oxalys, het Belgische ensemble dat in diverse bezetting optreedt, was naar het Noorden getrokken in de hoedanigheid van strijkkwartet. Tel daarbij op aanwezigheid van pianist Aleksandar Madzar en de uitkomst ligt eigenlijk al vast. Op de facebook-pagina van Oxalys staat te lezen: 'a conversation between friends'. Dit mocht gerust gelden als motto voor dit gehele concert: er werd op de toppen van techniek en muzikaliteit samengewerkt en het was de Muziek – ja, met hoofdletter - die sprak.

Op het programma: werken van Ropartz, Mozart en Franck. Met als intro het *Trio voor viool, altviool en cello (1934)* van Guy Ropartz. Deze trouwe leerling van César Franck, die ook invloeden van tijdgenoten als Debussy en Chabrier onderging, was naast conservatoriumdirecteur ook dichter én een echte Breton. Het is altijd waardevol als een ensemble zich waagt aan composities die de tand des tijds niet ongeschonden hebben doorstaan, maar gemakkelijke muziek is dit geenszins. Hoe knap ook uitgevoerd, de thematiek bekliefde slechts moeizaam. Misschien was de attitude van Oxalys, dat zich vooral heel secuur aan de tekst leek te houden, hier toch enigszins debet aan.

En toen brak de hemel open: Aleksandar Madzar voegde zich bij het trio voor een uitmuntende interpretatie van Mozart's *Kwartet in Es KV 493 (1786)*. De hechte familie was een feit en de zaal werd overspoeld door het perfectionisme en zeldzame speelgemak waarmee de vier instrumenta-listen de muziek voor zich lieten spreken. Alle tempi leken volkomen terecht, het onderlinge samenspel was uitmuntend en oplettend. De klankkleur van vleugel en strijkers ging een naadloze alliantie aan, met ook nog een prachtige spanningsopbouw en waar nodig een flinke toef breekbaarheid. Hier werd gemusiceerd met uiterst respect voor de partituur en in grote kameraadschap met elkaar als collega-musici.

Na de pauze was het tijd voor het grote romantische werk: 'het' *Pianokwintet (1879)* van César Franck. Gecomponeerd door een verliefde leraar en (dus) enigszins weggehoond door zijn echtgenote. Het verhaal wil dat ook Saint-Saëns een oogje op deze leerlinge Auguste had laten vallen... Dat moeten spannende tijden zijn geweest!

Spannend is deze compositie zeker, met de ingrediënten die Franck zo eigen zijn: chromatiek, veel toonaarden en een cyclische opbouw. Wie dit soort muziek wil uitvoeren moet van goeden huize komen. En dat was hier zeker het geval. Met overwicht trokken de leden van het kwintet een integer, maar krachtig spoor door de vele invallen die Franck in deze wonderlijke muziek wist te vervlechten. Vooral het middendeel, *Lento, con molto sentimento*, kreeg een warme en intieme vertolking, waarna in de finale het hele scala van kleur en gloed, gekoppeld aan ultiem ensemblewerk, alle stukjes op z'n plaats bracht.

Met dit concert eindigde voor de Deventer Kamermuziekserie niet alleen het 65ste seizoen, maar ook de programma- inbreng van Wim Feikema. Een applaus voor de man die zoveel jaren de prachtigste programma's naar Deventer bracht was dan ook op zijn plaats. Of het naamplaatje al op de 'Wim Feikema Vleugel' is bevestigd..? In ieder geval is zijn opvolging geregeld en ziet een vooruitblik op het nieuwe seizoen er hoopgevend uit. Wim, bedankt!

